σὰν δὲ ἔφθασεν ὁ χειμῶνας καὶ ὁ σῖτος ἐξογκώθη καὶ ἐπερίσσευσεν, ἐγνώρησεν ὅτι ἄδικα τὸ ἐσκότωσε τὸ ταίρι του. καὶ ἔπεσεν εἰς λύπην τόσον ὁποῦ κλαίοντας ἀπόθανε. τοιούτης λογῆς παθαίνουσι ὅσοι δὲν κρατοῦσι τὸν θυμόν τους. εἶπαν οἱ παλαιοὶ φρόνημοι, ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ἐβάσταξε σάκκον γεμάτον φακούς, καὶ ἐκοπίασε πολλὰ ἀπὸ τὴν στράταν, καὶ ἐκάθησεν ἀποκάτω εἰς δένδρον, ὅσον νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον. καὶ εἶδέν τον ἕνας πίθηξ πῶς ἐκοιμᾶτον, καὶ ἦλθε καὶ ἐπῆρε ἀπὸ τὸ σακκὶ μίαν χουφτέαν, καὶ ἀναβαίνοντας εἰς τὸ δένδρον, τοῦ ἔπεσεν ἕνα κουκκί. καὶ ἅπλωσε νὰ πιάσῃ τὸ κουκκὶ τῆς φακῆς, καὶ ἔπεσαν ὅλα ἀπὸ τὸ χοφτί του. τὸ λοιπὸν τί σὲ μέλει ὦ βασιλεῦ διὰ μίαν γυναῖκα; ὁποῦ ἔχεις μυρίαις; πάψον τῆς λύπης ναὶ μὴν ἀποθαίνῃς καὶ χάσῃς καὶ τὰς λοιπάς. τὸ γινόμενον οὐκ ἀπογίνεται. εἶτα πάλιν εἰς λύπην μεγάλην ἔχων διὰ αὐτήν, εἶπεν αὐτῷ. διατί διὰ ἕναμου λόγον, ἐτελέωσες τόσον μεγάλον κακόν; καὶ ἀποκρίθη, τοῦ βασιλέως ὁ λόγος θέλει νὰ τελεωθῇ. ὅτι τοῦ φρονίμου ὁ λόγος ἀμετάτρεπτος εἶναι. καὶ πάλιν λέγει αὐτῷ, ὦ Παλαιάριε πρῶτο σύμβουλε, περίλυπος εἰμὶ ἕως θανάτου. καὶ ὁ Παλαιάριος εἶπε, διὰ δύο ἀνθρώπους λυπούμεθα, ἐκεῖνον ὁποῦ ποτέ του καλὸν δὲν ἔκαμε, καὶ ὁποῦ τὸν θάνατόν του ποτὲ δὲν ἐνθυμήθη. καὶ πάλιν εἶπεν ὁ βασιλεύς, φαίνεταί με ὅτι ἐὰν ἔβλεπα τὴν φιλτάτην μου Πελεάδα, τίποτα λύπην δὲν ἤθελα ἔχει ποτέ. καὶ ὁ Παλαιάριος. δύο εἶναι ὁποῦ δὲν βλέπουσιν, ὁ τυφλὸς καὶ μωρός. ὅτι ὁ τυφλὸς δὲν γνωρίζει ἀπὸ κοντὰ τὸ εἰς μάκρος, καὶ ὁ μωρὸς δὲν διακρίνει τὸ κακὸν ἀπὸ τὸ καλόν. καὶ ὁ βασιλεύς, ποτὲ δὲν ἐχόρτασα ἐγὼ τὸ κάλλος τῆς Πελεάδος. καὶ ὁ Παλαιάριος, ὁ φιλάργυρος εἶναι ἀχόρταστος, καὶ μετ᾿ αὐτὸν ὁ ἀκόλαστος. καὶ τότε ὁ βασιλεὺς ἐλυ

πήθη